

ligeoverfor de almindelige Regler for Expropriationen, men paa et særligt Omraade, hvor særegne Regler maa gjælde. Det er isøvrigt Noget, som vi paa andre Steder i Lovgivningen have Exempler paa, at Naboeiendomsforholdene medføre visse Indskrænkninger for Eieren i den individuelle Benyttelse af hans Eiendom af Hensyn til Andre. Det er altsaa ikke noget Uenstaende paa dette Omraade. Det Punkt, hvor Indvendingerne synes at have været stærkest, er det, der angaar de af Regjeringen foreslaaede Magelæg i Forbindelse med Regulering, idet man til det, der ellers kunde indvendes her, yderligere har kunnet gjøre den Indvending, at Erstatningen her er forskjellig fra den Erstatning, som ellers gives ved Expropriation, nemlig Penge, idet Erstatningen gives in natura ved Magelæg. Det er nu imidlertid en Indvending, jeg for mit Vedkommende ikke tillægger nogen Betydning. At Vedkommende afstaar sin Eiendom mod fuld Erstatning, er Hovedsagen; men om Erstatningen gives i Penge eller i Jord, forekommer mig at have mindre Betydning. Man træffer i den ældre danske Lovgivning paa mange Punkter noget lignende. Saaledes findes i Christian V.s Lov Exempler paa, at Erstatning for Stade paa Jord ydes i Jord; naar Vedkommende faar fuld Erstatning, synes det at være Hovedsagen. Dernæst har Udvalgets Mæltal, som paa dette Punkt følger Regjeringsforslaget, knyttet det tvungne Magelæg til saa mange betryggende Betingelser, at der neppe i Praxis vil foraares nogen Banfærlighed for Nogen. Forpligtelsen til at finde sig i disse Magelæg er knyttet til den Betingelse, at den Jord, hvorom der er Tale, enten har samme boniterede Areal eller ikke overstrider to Skjæpper Land, og dernæst har man søgt at tilvejebringe saa mange Lettelser i Afgjørelsesmaaden af disse Arrangements, at det er venteligt, at de ikke ville møde stor Modstand i Praxis. Det Mindretal, som her paa dette Punkt har fjernet sig fra det øvrige Udvalg, har troet, at det samme Formaal nogenlunde kunde opnaas derved, at man søgte at tilvejebringe mindelig Overenskomst mellem Parterne. Vi Andre tro ogsaa, at det i Reglen vil lykkes; men en Betingelse for og en betydelig Hjælp til, at det skal kunne lykkes, vil være, at der i Nødsfald er Udgang til ved Kjendelse at ordne disse Forhold, netop dette vil være en Opfordring for de Paa-gjældende til at vise sig medgjørlige paa dette Omraade, som neppe vil kunne undværes. Ogsaa i praktisk Henseende, i Henseende til Beføstningerne, tror jeg, at det vil have ikke ringe Betydning at have Udgang til at fremtvinge disse Ordninger. En modsat Regel vilde let føre til, at vedkommende Parter, saa længe Reguleringen stod paa, ikke vilde indlade sig paa Magelæg, uagtet de havde størst Interesse deri paa begge Sider, men kræve fuld Erstatning, og bagefter, naar fuld Erstatning er given, vil det vise sig, at de meget

let komme overens om det, som i Virkeligheden er af største Interesse og er hensigtsmæssigt, nemlig at foretage de Magelæg, som de i Begyndelsen have vægret sig ved, fordi de have ment — og med Rette — at kunne tjene mere ved at gjøre Modstand. Dette er en praktisk Betragtning, som jeg tror, har en ikke ringe Betydning. At dette Punkt er af ikke ringe Betydning med Hensyn til selve Reguleringens Udførelse, er Noget, som man vil kunne forvise sig om ved at kaste et Blik paa et hvilket som helst Raart over et større ureguleret Bandleb. Man vil da se, hvorledes disse Bandleb i mangfoldige Tilfælde sno sig i Slangebugetninger in mellem Eiendomme, saa at en Regulering vilde være saa godt som uigiennefsørlig, hvis man ikke havde den her foreslaaede Udgang til at kunne lægge de Smaastykker, som frastilles paa den ene Side, til Eiendommen paa den anden Side.

Uf de Vædringsforslag, som isøvrigt ere stillede, finder jeg kun Aaledning til at fremhæve nogle enkelte. Udvalget har ladet sig det være magtpaaliggende saa vidt som muligt at skjelne imellem de forskjellige Materier, for derigjennem at lette Overfigten og Anvendeligheden af Lovforslaget for dem, der skulle benytte det. Dette har ført til en ikke ubetydelig Omredaktion og Omflytning af Lovforslagets Materier, navnlig i den første Del af Lovforslaget. Der findes i den ældre Lovgivning, navnlig i Loven af 17de Januar 1859, en Sammenblanding mellem Regulativ og Regulering, hvilket har ført til en ikke ringe Uklarhed. Denne Sammenblanding er ikke fuldt udgaaet i Kommissionens Forslag, men Udvalget har søgt at drage Afstillingen derimellem saa skarpt som muligt, idet disse to Ting, Regulativernes Affattelse og Reguleringens Udførelse, jo i Virkeligheden, naar man først har faaet Dinene op derved, ikke have Noget med hinanden at gjøre. Udvalget har ogsaa søgt noget skarper at fremstille, hvad der egentlig er den kommunale Bestyrelses Sverv for Regulativernes Vedkommende. I og for sig kunde det jo være tvivlsomt, om disse saatalde administrative Bestemmelser, som efter Regjeringens Forslag og ogsaa efter Udvalgets Forslag ere henlagte til Kommunalbestyrelserne, virkelig med Føje burde være henlagte til dem. Det er vedtagtsmæssige Bestemmelser, som det jo i og for sig nærmest maa være Interessenternes egen Sag at skaffe tilveie; men dette er et af de Punkter, der komme ind under den mere almindelige Betragtning, som jeg før fremhævede om Kommunalbestyrelsernes Stilling til hele dette Forhold. Det vil selvfølgelig være en Nemhed at have de kommunale Bestyrelser til at træffe disse Bestemmelser om Tidspunktet for Oprensningen og Alt, hvad dertil hører, og saa længe som det lykkes Kommunalbestyrelserne at tilfredsstille Parterne i den Henseende, kan der jo heller ikke være stor Betænkelighed ved at overlade Af-